

Arrest

nr. 347 005 van 21 mei 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN NIJVERSEEL
Herpoel 30
1840 LONDERZEEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 4 mei 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2026.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Indische nationaliteit en verliet u in augustus 2025 India omdat u werd aangevallen door de familieleden van het meisje met wie u een relatie had. Omdat die familie niet wilde dat ze u zou huwen hebben ze alle contact tussen jullie verboden. Omdat u zich daar niet aan hield hebben ze u tweemaal aangevallen in juni 2025. U belandde na de tweede aanval in het ziekenhuis maar diende geen klacht in. U verliet India en reisde via de Verenigde Arabische Emiraten (VAE) en Servië vanwaar u naar Frankrijk reisde. U was twee maanden in Frankrijk en kwam naar België omdat u naar Engeland wilde reizen. U werd opgepakt en besloot vanuit het gesloten centrum een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U legde geen stukken neer ter staving.

B. Motivering

BPN

U maakt géén elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het CGVS stelt evenmin dergelijke noden vast. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

GEEN GELOOFWAARDIG ASIELRELAAS

Op basis van onderstaande redenen kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas:

Totaal gebrek aan documenten ter staving van uw verzoek. U legde helemaal geen enkel identiteitsstuk neer, evenmin legde u stukken neer die uw asielrelaas steunen, noch legt u stukken neer die uw reisweg en uw beweerdte vertrek in augustus 2025 staven. Dit zijn nochtans allemaal essentiële zaken in uw verzoek om internationale bescherming waarvan kan verwacht worden dat u tracht zoveel als mogelijk stukken ter staving voor te leggen. Tijdens het persoonlijk onderhoud geeft u aan verschillende stukken te kunnen voorleggen die u echter tot op heden niet aan het CGVS hebt overgemaakt:

- U geeft aan dat u over een doktersattest beschikt dat zou aantonen dat u bent aangevallen maar dat legt u niet voor (NPO p.5).
- U vermeldt schoolattesten die uw identiteit zouden kunnen staven maar die legt u niet voor (NPO p.6).
- U zou haar telefoonnummer kunnen geven maar legt dat niet voor (NPO p.7).
- U zegt foto's te hebben van haar en jullie beiden maar legt die niet voor (NPO p.11).

De vaststelling dat u in Frankrijk twee weken verbleef zonder asiel aan te vragen geeft reeds blijk van een gebrek aan nood aan internationale bescherming. Dat u geen weet hebt van de asielprocedure na een verblijf van twee maanden in Frankrijk is niet aannemelijk. Het lijkt er meer op dat u gewoonweg wachtte op een kans om naar Engeland te gaan waar u heen wilde (NPO p.4). Dat de behoefte om in Engeland te geraken primeert op een verzoek om internationale bescherming bevestigt het gebrek aan nood aan bescherming.

Aan uw relatie met M.K. (...) kan geen geloof gehecht worden.

- Zo kent u haar geboortedatum niet (NPO p.6) en kent u de namen niet van haar ouders, haar broer en haar opa (NPO p.13), ondanks jullie jarenlange relatie, ondanks dat u haar familie ook om haar hand vroeg (NPO p.7 en 10) én ondanks uw bewering dat u door haar familie tweemaal zou zijn aangevallen.
- U kan helemaal niet op geloofwaardige wijze iets vertellen over de eerste ontmoeting tussen u en M.K. (...). Ondanks dat u expliciet meerdere keren is gevraagd om, desnoods in eigen bewoordingen, over die ontmoeting te praten (NPO p.6 en 7), komt u nooit verder dan dat u haar ontmoette en dat jullie besloten samen te wonen en te huwen (NPO p.7). Dat is niet geloofwaardig. Bovendien verklaarde u eerst dat u haar in de stad ontmoette waar ze studeerde (NPO p.6). Later verklaarde u tegenstrijdig daaraan dat ze daar werkte (NPO p.9). Daarop gewezen gaf u dan aan dat ze een motorcursus studeerde maar die uitleg is weinig aannemelijk en het lijkt er op dat u uw antwoorden aanpast naargelang u met inconsistenties wordt geconfronteerd tijdens het persoonlijk onderhoud.
- U zegt nog contact te hebben met haar (NPO p.8) maar kan dat niet staven, al was het maar door bijvoorbeeld enkele screenshots van conversatie of telefoongesprekken.
- Wegens de relatie met u zou M.K. (...) haar telefoon hebben moeten afgeven en mocht ze het huis niet verlaten (NPO p.9 en 10). Dat ze dan uiteindelijk al na een maand haar telefoon terugkreeg en onder het mom van het uitgaan met een vriendin het huis wist te verlaten (NPO p.10), is niet aannemelijk indien haar familie werkelijk elk contact tussen jullie wilde vermijden, temeer u niet zover van haar woonde, zijnde op 3 km afstand (NPO p.11).
- U verklaarde dat M.K. (...) een goed karakter had (NPO p.9). Maar u doorgevraagd over dat karakter, kan u niet verder komen dat ze lief was en zelfs eens met uw familie sprak (NPO p.12). Doorgevraagd geeft u aan dat ze goed het huishouden deed en goed kookte, wat uiteraard niets met haar karakter te maken heeft. Iets meer over haar goed karakter kan u niet vertellen.
- U geeft toe dat u slechts oppervlakkig met haar sprak (NPO p.12). Dat u na enkele jaren contact te hebben en daarbij op enkel oppervlakkige wijze met haar sprak maakt het totaal ongeloofwaardig dat u met haar een dermate innige band had of dermate verliefd was en bleef dat u zonder akkoord van haar familie contact bleef onderhouden.
- U gevraagd naar toekomstplannen kon u helemaal niets concreet aanhalen buiten de logische stappen van samenwonen en kinderen krijgen (NPO p.13).

Aan uw beweerdte vrees op basis van die relatie kan evenmin geloof worden gehecht.

- Dat haar familie in heel India contacten heeft (NPO p.11) is een blote bewering die u niet kan staven.
- Dat u na het verblijf in het ziekenhuis weer naar u thuis ging en daar verbleef tot uw vertrek (NPO p.11) geeft opnieuw weer dat u geen vrees kende in India. Immers kan verwacht worden dat u niet zomaar thuis zou verblijven waar de familie van M.K. (...) u zou kunnen vinden.
- U legde geen klacht neer tegen de personen die u hebben aangevallen (NPO p.5).
- U zegt eerst geen advocaat te hebben geraadpleegd inzake de eventuele mogelijkheid om te huwen en nadien zegt u van wél (NPO p.14). U legt hiervan in elk geval geen enkel stuk neer.

Gelet op wat voorafgaat, kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker geeft in het feitenrelaas in het onderhavige verzoekschrift aan dat zijn beslissing om terug te keren naar zijn eigen woning *“moet worden gezien in de context van de complexe psychologische impact van trauma en de beperkte opties die iemand in een dergelijke situatie heeft. Het is niet ongebruikelijk dat slachtoffers van geweld, door shock of ontkenning, de ernst van het gevaar onderschatten of terugkeren naar een vertrouwde omgeving, zelfs als deze niet veilig is. Bovendien heeft verzoeker geen klacht ingediend bij de politie tegen zijn aanvallers. Dit kan worden verklaard door een diepgeworteld wantrouwen in de effectiviteit en onpartijdigheid van de lokale autoriteiten, een fenomeen dat wordt ondersteund door rapporten zoals dat van het Britse Home Office, dat stelt dat de effectiviteit van de politie in India varieert en dat corruptie en obstructie van onderzoeken voorkomen (UK Home Office, Country policy and information note: actors of protection, India, September 2025).”*

Over zijn reis, geeft verzoeker aan:

“De details van deze reis zijn schaars, wat niet ongebruikelijk is voor personen die afhankelijk zijn van mensensmokkelaars en vaak weinig controle hebben over of inzicht hebben in hun eigen traject.”

Met betrekking tot de motivering inzake zijn verblijf in Frankrijk en zijn laattijdige verzoek om internationale bescherming in België, doet verzoeker gelden:

“Dit gaat echter voorbij aan de complexe realiteit van vluchtelingen. Zoals het UNHCR opmerkt, zijn er tal van redenen waarom een asielzoeker niet onmiddellijk bescherming aanvraagt in een transitland, waaronder een gebrek aan kennis over de asielprocedure, de controle uitgeoefend door smokkelaars, of de wens om een land te bereiken waar men een sociaal netwerk heeft (UNHCR, Beyond Proof, 2013, Chapter 6, para. 2.2). Verzoekers verklaring dat hij naar Engeland wilde, sluit de aanwezigheid van een gegronde vrees voor vervolging niet uit.”

Verder geeft verzoeker in het feitenrelaas in zijn verzoekschrift aan dat zijn opsluiting stress met zich bracht en de druk van de procedure verhoogde.

Over het persoonlijk onderhoud bij verweerder, betoogt verzoeker:

“Tijdens dit cruciale verhoor ondervond verzoeker aanzienlijke moeilijkheden om zijn verhaal op een coherente en gedetailleerde manier te vertellen. De ondervraging focuste sterk op details over zijn relatie met mevrouw K. (...), details die voor verzoeker moeilijk te reconstrueren waren onder de druk van het verhoor en door de impact van de traumatische gebeurtenissen.”

Tevens stelt verzoeker dat verweerder in de bestreden beslissing de werking van het menselijk geheugen onder invloed van trauma miskent.

Aangaande de motieven inzake zijn relatie met M.K., voert verzoeker aan:

“Ook hier wordt voorbijgegaan aan de culturele context en de psychologische impact van het verhoor. Het is mogelijk dat verzoeker, uit culturele bescheidenheid of door de stress van de ondervraging, niet in staat was de diepte van zijn gevoelens en de nuances van hun relatie te verwoorden op een manier die voor de ondervrager overtuigend was.”

Omtrent de aan hem verweten inconsistenties, stelt verzoeker:

“Het is een bekend fenomeen dat bij het herhaaldelijk vertellen van een verhaal, zeker een traumatisch verhaal, discrepanties kunnen ontstaan. (...)”

Verzoeker vervolgt, waar hem een gebrek aan bewijzen wordt verweten:

“Dit is echter de regel eerder dan de uitzondering voor vluchtelingen. De UNHCR Handbook stelt expliciet: (...) De eis van het CGVS om een volledig gedocumenteerd dossier voor te leggen, is in de context van een gedwongen en overhaaste vlucht onredelijk.”

Tevens stelt verzoeker:

“Verzoeker heeft verklaard dat hij nog steeds contact heeft met mevrouw K. (...), wat aantoont dat hun band, ondanks de afstand en het gevaar, voortduurt. Het feit dat hij geen screenshots van hun gesprekken kon voorleggen, kan te wijten zijn aan veiligheidsoverwegingen, het verlies of de verandering van telefoon tijdens de vlucht, of simpelweg het niet beseffen van de bewijskracht van dergelijke elementen in een asielprocedure. Zijn vrees is niet enkel voor zijn eigen veiligheid, maar ook voor die van mevrouw K. (...), die achtergebleven is in een vijandige omgeving.”

2.2. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op *“de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens, maar eveneens aan de artikelen 48/3, §1, §2, §4, d) en e), en §5, 48/4 en 48/6, §4 en §5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van*

de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, alsook van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht."

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een algemene, theoretische uiteenzetting inzake de aangevoerde bepalingen en beginselen (verzoekschrift, p.8-17).

Vervolgens gaat verzoeker in op de toepassing van deze bepalingen en beginselen op zijn specifieke geval.

In een eerste middelonderdeel, beroept hij zich daarbij op de "SCHENDING VAN DE PROCEDURELE VERPLICHTINGEN EN ONZORGVULDIGE GELOOFWAARDIGHEIDSBEOORDELING – SCHENDING VAN ARTIKEL 48/2, §2, LID 1, C) VAN DE VREEMDELINGENWET, ARTIKEL 4 VAN DE KWALIFICATIERICHTLIJN 2011/95/EU EN ARTIKEL 10, LID 3, B) VAN DE PROCEDURERICHTLIJN 2013/32/EU".

Volgens verzoeker is de bestreden beslissing "het resultaat van een onzorgvuldig en onvolledig onderzoek dat geen rekening houdt met de specifieke context van een asielzoeker die traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt. De door het CGVS opgeworpen "tegenstrijdigheden" en "ongerijmdheden" zijn geen indicaties van leugenachtigheid, maar veeleer voorspelbare en gedocumenteerde gevolgen van trauma op het menselijk geheugen. Het CGVS heeft nagelaten de verklaringen van verzoeker te toetsen aan de erkende normen voor de geloofwaardigheidsbeoordeling van traumagetraumatiseerde personen, zoals uiteengezet door het UNHCR en het VN-Comité tegen Foltering."

Waar hem een gebrek aan bewijzen en documenten wordt verweten, doet verzoeker verder gelden:

"De verwachting van het CGVS dat een asielzoeker die is gevlucht voor geweld en vervolging een waterdicht dossier met sluitende bewijsstukken kan voorleggen, miskent de realiteit van de vluchtsituatie. Het is een algemeen aanvaard principe in het internationaal vluchtelingenrecht dat asielzoekers zelden in staat zijn om hun verklaringen volledig met documenten te staven. Zoals het UNHCR Handboek stelt:

(...)

Verzoeker heeft zijn land verlaten na twee gewelddadige aanvallen en een ziekenhuisopname. Zijn vertrek was overhaast en gericht op overleving, niet op het verzamelen van een administratief dossier. Het feit dat hij tijdens het gehoor aangeeft over bepaalde documenten te beschikken, getuigt van zijn wil om mee te werken, niet van een poging tot misleiding. De periode tussen zijn asielaanvraag (23.03.2026) en het gehoor (17.04.2026) was bijzonder kort (25 dagen), en verzoeker verbleef in een gesloten centrum. In deze omstandigheden is het niet 18 onlogisch dat hij niet onmiddellijk in staat was om documenten uit India te laten overkomen of digitale bewijzen (zoals screenshots) te verzamelen, zeker gezien de precaire situatie van zijn partner die onder controle van haar familie staat.

Het CGVS negeert de gedeelde bewijslast en legt de volledige verantwoordelijkheid bij de verzoeker. In plaats van het gebrek aan documenten als een negatief element te beschouwen, had het CGVS de verklaringen van verzoeker centraal moeten stellen en hem het voordeel van de twijfel moeten gunnen, zoals voorgeschreven door internationale richtlijnen. De afwezigheid van bewijs is geen bewijs van afwezigheid."

Waar hem een laattijdig verzoek om internationale bescherming na aankomst in Europa wordt verweten, voert verzoeker aan:

"De redenering van het CGVS is een schoolvoorbeeld van een onterechte en simplistische interpretatie van het gedrag van een asielzoeker. Het fenomeen van secundaire migratie is complex en kan niet zomaar worden gelijkgesteld aan "asielshoppen" of een gebrek aan vrees. Het UNHCR heeft hierover duidelijke richtlijnen gepubliceerd die het CGVS volledig negeert. In "Beyond Proof" stelt het UNHCR:

(...)

Verzoekers reis werd georganiseerd door derden. Hij was afhankelijk en had beperkte kennis van de procedures in de landen waar hij doorreisde. Zijn focus lag op het bereiken van een veilige eindbestemming, wat in zijn perceptie het Verenigd Koninkrijk was, mogelijk door de aanwezigheid van een gemeenschap of de taal. Dit is een veelvoorkomend patroon en geen indicatie dat hij geen vrees had. De conclusie van het CGVS is speculatief en getuigt van een gebrek aan inzicht in de psychologie en de realiteit van de vluchtelingenreis."

Met betrekking tot de motieven inzake zijn verklaringen over zijn partner, stelt verzoeker:

"Het CGVS past hier een rigide, ethnocentrische en psychologisch naïeve maatstaf toe op de beschrijving van een intieme relatie die zich afspeelde in een context van culturele taboes en levensbedreigend geweld. Het onvermogen van verzoeker om specifieke, feitelijke details zoals een geboortedatum of namen van familieleden op te sommen, is geen bewijs van een gefingeerde relatie. Integendeel, het is een gekend gevolg van trauma en stress op het geheugen.

Psychologisch onderzoek, zoals ook erkend door het UNHCR, toont aan dat het geheugen voor perifere details (zoals data en namen) notoir onbetrouwbaar is onder stress, terwijl het geheugen voor de kern van de gebeurtenis (de relatie, het geweld, de vrees) intact blijft. Het CGVS focust ten onrechte op deze perifere

details en negeert de consistente kern van verzoekers relaas. De beschrijving van zijn partner als "lief" en "goed in het huishouden" is geen teken van een oppervlakkige band, maar kan een uiting zijn van culturele normen en waarden, waarbij praktische zorg en een zacht karakter als de essentie van een goede partner worden gezien. Het is een culturele en linguïstische misinterpretatie van het CGVS om dit als oppervlakkig te bestempelen.

De vage toekomstplannen zijn eveneens een gevolg van de traumatische context. Voor iemand die gevlucht is voor zijn leven en wiens partner nog steeds in gevaar is, is de onmiddellijke toekomst gericht op overleving en hereniging. Abstracte, gedetailleerde toekomstplannen zijn een luxe die verzoeker zich mentaal niet kan permitteren. Het CGVS eist een niveau van detail en reflectie dat onrealistisch is voor een persoon in zijn situatie."

Omtrent de aan hem verweten inconsistenties aangaande de activiteiten van zijn partner en het al dan niet consulteren van een advocaat, doet verzoeker gelden:

"Deze vermeende tegenstrijdigheden zijn perfect te verklaren binnen het kader van de impact van trauma op het geheugen en de dynamiek van een asielgehoor. Het zijn klassieke voorbeelden van inconsistenties over perifere, niet-essentiële details, die volgens de internationale richtlijnen de algemene geloofwaardigheid niet mogen ondermijnen.

Het UNHCR stelt hierover ondubbelzinnig:

(...)

Of de partner nu studeerde of werkte, is irrelevant voor de kern van de zaak: de relatie en de vervolging. De verwarring hierover is een klein detail. De poging tot verduidelijking ("motorcursus") is geen leugen, maar een poging van een getraumatiseerd geheugen om een coherent antwoord te formuleren op een detailvraag onder de stress van een ondervraging. Hetzelfde geldt voor de advocaat. Het is perfect mogelijk dat verzoeker zich het ene moment niet herinnert een advocaat te hebben gesproken, en het zich later, na een andere vraag, wel herinnert. Dit is geen "aanpassing", maar een normaal functioneren van een geheugen dat onder druk staat. Het VN-Comité tegen Foltering heeft dit fenomeen herhaaldelijk erkend."

Waar geoordeeld wordt dat zijn gedrag inconsistent was met zijn vrees, geeft verzoeker aan:

"Deze analyse van het CGVS is gebaseerd op een stereotype en onrealistische opvatting van hoe een slachtoffer van geweld zich "hoort" te gedragen. Het gedrag van een slachtoffer is complex en wordt beïnvloed door psychologische, sociale en praktische factoren die het CGVS volledig buiten beschouwing laat.

Ten eerste, het terugkeren naar huis kan voortkomen uit een gebrek aan alternatieven. Waar moest verzoeker anders heen? Zonder middelen of een netwerk is het eigen huis vaak de enige, zij het onveilige, toevlucht. Psychologisch kan dit ook een "freeze"-reactie zijn, een staat van verdooving en ontkenning na een traumatische gebeurtenis, of de ijdele hoop dat de aanvallers niet onmiddellijk zouden terugkeren. Het is volstrekt onjuist om hieruit een gebrek aan vrees af te leiden.

Ten tweede, het niet indienen van een klacht bij de politie is in veel landen, waaronder India, een uiterst rationele beslissing. Zoals blijkt uit talrijke rapporten over de mensenrechtensituatie in India, is de politie vaak corrupt, ineffectief, of staat ze onder invloed van machtige lokale families. Het UK Home Office merkt in haar rapport over India op dat de effectiviteit van de politie varieert en dat onderzoeken kunnen worden belemmerd (Country policy and information note: actors of protection, India, September 2025). Voor verzoeker zou een klacht tegen een invloedrijke familie niet alleen nutteloos zijn, maar hem potentieel blootstellen aan nog groter gevaar, hetzij van de familie zelf, hetzij van corrupte politieagenten. Verzoekers gedrag getuigt niet van een gebrek aan vrees, maar van een realistische inschatting van zijn machteloze positie tegenover zijn vervolgers en een falend rechtssysteem."

Verzoeker vervolgt:

"De specifieke fouten in de analyse van het CGVS, zoals hierboven uiteengezet, vloeien voort uit een dieper, structureel probleem: het onvermogen of de onwil van het CGVS om de diepgaande en wetenschappelijk onderbouwde impact van trauma op het geheugen en de getuigenis van een asielzoeker te erkennen en toe te passen. Verzoeker werd tweemaal gewelddadig aangevallen en gehospitaliseerd. Dit zijn per definitie traumatische gebeurtenissen. Het CGVS beoordeelt zijn verklaringen echter alsof het een administratieve getuigenis betreft van een niet-getraumatiseerd persoon in een neutrale context. Dit is een fundamentele methodologische fout die de hele geloofwaardigheidsanalyse ondermijnt.

a. Verzoeker behoudt het recht om een gespecialiseerd psychologisch rapport in te dienen dat de impact van het trauma op zijn verklaring bij het CGVS documenterend aantoont.

a) PTSS en geheugen-fragmentatie

De gewelddadige aanvallen die verzoeker heeft ondergaan, zijn gebeurtenissen die typisch leiden tot Posttraumatische Stressstoornis (PTSS). De symptomen die verzoeker vertoont tijdens zijn gehoor – de vage verklaringen, de inconsistenties, de moeilijkheid om een lineair en gedetailleerd verhaal te construeren – zijn geen tekenen van onbetrouwbaarheid, maar klassieke manifestaties van PTSS. Een van de kernsymptomen van PTSS is geheugenfragmentatie. Traumatische herinneringen worden niet opgeslagen als een coherent, chronologisch verhaal, maar als losse, zintuiglijke fragmenten ("flashes").

Een ander symptoom is vermijding. Een slachtoffer zal (on)bewust proberen de herbeleving van de pijnlijke gebeurtenissen te vermijden. Dit kan zich tijdens een gehoor uren in vage, summiere of zelfs emotionele ("laconieke") beschrijvingen van de meest gruwelijke feiten. Een ongetrainde ondervrager, zoals de protection officer van het CGVS, interpreteert dit verkeerd als een gebrek aan "gevoel van het meegemaakte" of als een teken dat de gebeurtenissen niet hebben plaatsgevonden. In werkelijkheid is het een overlevingsmechanisme van de psyche. De studie "A Systematic Review of Autobiographical Memory and Mental Health Research on Refugees and Asylum Seekers" bevestigt dat mensen met PTSS en depressie de neiging hebben om meer overalgemene en onvolledige herinneringen op te halen (Khan S, Kuhn SK and Haque S, 2021).

Het CGVS heeft nagelaten deze klassieke traumasymptomen te herkennen en heeft de verklaring van verzoeker door een verkeerde bril gelezen. Concludent behoudt zich het recht voor om in een later stadium van de procedure een gespecialiseerd psychologisch rapport neer te leggen dat de diagnose van PTSS en de impact ervan op de getuigenis van verzoeker kan bevestigen."

Verzoeker doet in dit kader een uiteenzetting inzake de "Neurobiologische verklaring voor "tegenstrijdigheden" (verzoekschrift, p.23-24) en concludeert:

"De negatieve geloofwaardigheidsbeoordeling van het CGVS is gebaseerd op een reeks feitelijke en juridische dwalingen. Het CGVS heeft de specifieke omstandigheden van verzoeker, met name de traumatische gebeurtenissen die hij heeft ondergaan, genegeerd en een onrealistische en onjuiste standaard voor geloofwaardigheid gehanteerd. De opgeworpen bezwaren zijn stuk voor stuk te weerleggen wanneer men de verklaringen van verzoeker leest met een correct begrip van de impact van trauma, culturele context en de realiteit van de vluchtsituatie.

Door dit na te laten, heeft het CGVS zijn verplichtingen geschonden onder Artikel 10, lid 3, b) van de Procedurerichtlijn 2013/32/EU, dat een individueel, objectief en onpartijdig onderzoek voorschrijft, en Artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn 2011/95/EU, dat vereist dat de beoordeling van feiten en omstandigheden rekening houdt met de individuele en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, inclusief psychologische aspecten. De procedurele tekortkomingen en de miskenning van de effecten van trauma maken de geloofwaardigheidsanalyse van het CGVS fundamenteel onbetrouwbaar en juridisch onhoudbaar."

In een tweede middelonderdeel, beroept verzoeker zich op de "SCHENDING VAN ARTIKEL 4 VAN DE KWALIFICATIERICHTLIJN 2011/95/EU BETREFFENDE DE BEOORDELING VAN DE FEITEN EN OMSTANDIGHEDEN".

Verzoeker wijst op de inhoud van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn 2011/95/EU en stelt dat het CGVS de principes vervat in dit artikel miskent en ten onrechte naliet het voordeel van de twijfel te verlenen.

Waar hem een gebrek aan documenten verweten wordt, betoogt verzoeker in dit kader:

"Dit verwijt miskent volledig de realiteit van een vluchtsituatie. Zoals het UNHCR Handboek stelt, is het eerder de uitzondering dan de regel dat een asielzoeker zijn volledige relaas met documenten kan staven. De vlucht zelf, die vaak in paniek en onder gevaarlijke omstandigheden plaatsvindt, maakt het verzamelen en meenemen van een administratief archief onmogelijk.

(...)

Verzoeker heeft een plausibele uitleg gegeven voor het ontbreken van deze documenten. Hij is gevlucht na een gewelddadige aanval en een ziekenhuisopname, en heeft een gevaarlijke reis ondernomen via de Verenigde Arabische Emiraten, Servië en Frankrijk. Het is volkomen aannemelijk dat documenten tijdens een dergelijke reis verloren gaan of worden afgenomen. Dat hij de mogelijkheid vermeldt om bepaalde stukken te bekomen (zoals een doktersattest of schoolattesten), toont zijn wil tot medewerking aan, maar miskent de praktische onmogelijkheid om deze vanuit een gesloten centrum in België te verkrijgen. Verzoeker verblijft in het Transitcentrum 127 bis, wat zijn mogelijkheden om contact op te nemen met personen in India en documenten te laten overmaken, aanzienlijk beperkt. Het CGVS bestraft verzoeker hier voor de gevolgen van de vervolging en zijn precaire situatie, wat een schending is van artikel 4(5)(b) van de Kwalificatierichtlijn."

Dat hij geen asiel aanvraag in Frankrijk, verklaart verzoeker als volgt:

"Zoals de UNHCR-richtlijnen aangeven, zijn er tal van redenen waarom een asielzoeker niet in een eerste veilig land bescherming vraagt. De UNHCR stelt in haar publicatie "Beyond Proof" (2013):

(...)

Het is zeer aannemelijk dat verzoeker, na een traumatische vlucht en zonder kennis van de lokale taal of procedures, niet op de hoogte was van de asielprocedure in Frankrijk. Veel asielzoekers zijn afhankelijk van mensensmokkelaars die een specifieke eindbestemming voor ogen hebben, of hebben de intentie om een land te bereiken waar zij reeds een sociaal netwerk of familie hebben. De suggestie van het CGVS dat hij "wachtte op een kans om naar Engeland te gaan" is niet noodzakelijk in tegenspraak met een reële vrees. Het kan net wijzen op een zoektocht naar een veilige haven waar hij dacht betere overlevingskansen te hebben. Het automatisch afleiden van een gebrek aan beschermingsnood uit het niet aanvragen van asiel in een transitland is een juridische dwaling."

Dat hem vaagheden over zijn partner en relatie worden verweten, getuigt volgens verzoeker *“van een rigide en cultuur-ongevoelige benadering van wat een "serieuze relatie" inhoudt, en miskent de werking van het menselijk geheugen onder stress. Het geheugen voor perifere details, zoals exacte data en namen van derden, is notoir onbetrouwbaar, zeker wanneer een persoon getraumatiseerd is. De kern van verzoekers relaas is de relatie zelf, de tegenkanting van de familie en het daaruit voortvloeiende geweld. Dit zijn de centrale, emotioneel geladen gebeurtenissen die het geheugen primair opslaat. De UNHCR stelt hierover:*

(...)

Bovendien kan in bepaalde culturele contexten de precieze geboortedatum minder belangrijk zijn dan in het Westen, en worden familieleden van een partner niet altijd bij hun voornaam gekend, zeker in een context van een verboden relatie waar contacten met de familie vijandig en beperkt waren. Het feit dat hij de familie om haar hand vroeg, maar hun namen niet kent, is niet per se tegenstrijdig; dit kan via tussenpersonen gebeurd zijn of tijdens een korte, formele en gespannen ontmoeting. Het CGVS focust hier op een perifeer detail en negeert de consistente verklaringen over de essentie van de vervolging.”

Met betrekking tot de aan hem verweten vaagheden over zijn eerste ontmoeting en de contacten met zijn partner, haar karakter en hun toekomstplannen, geeft verzoeker aan:

“Deze elementen worden onterecht geïnterpreteerd als indicaties van ongeloofwaardigheid, terwijl ze perfect verklaarbaar zijn binnen de context van trauma en de aard van de relatie. De onmogelijkheid om een gedetailleerd, romantisch verslag te geven van een eerste ontmoeting of het karakter van zijn vriendin kan te wijten zijn aan "emotional numbing", een bekend symptoom van trauma. De UNHCR stelt:

(...)

Verzoeker beschrijft de kern van haar karakter ("ze was lief") en de praktische aspecten van hun relatie. De eis van het CGVS voor een diepgaande psychologische analyse is onredelijk in een asielinterview. De "oppervlakkige" gesprekken waar het CGVS op wijst, kunnen ook een gevolg zijn van culturele normen of simpelweg de aard van hun relatie, die zich voornamelijk afspeelde in een context van gevaar en geheimhouding. De vage toekomstplannen zijn eveneens logisch: hoe kan iemand die in een gesloten centrum zit, onzeker over zijn eigen lot, gedetailleerde toekomstplannen maken anders dan de hoop op hereniging en een normaal leven?”

Dat zijn partner haar telefoon reeds na een maand terugkreeg, verklaart verzoeker als volgt:

“Absolute controle is zelden mogelijk. Het is plausibel dat de familie, na een periode van strikte controle, de teugels enigszins liet vieren, denkende dat de boodschap was overgekomen, of dat de vriendin hen wist te misleiden. Dat zij onder het mom van een uitje met een vriendin wist te ontsnappen, toont haar vindingrijkheid en de ernst van haar wens om contact te hebben, eerder dan de ongeloofwaardigheid van de controle. Het CGVS substitueert hier zijn eigen speculatie voor de realiteit van de situatie van de verzoeker.”

Waar zijn gedrag onverenigbaar met zijn vrees wordt geacht, voert verzoeker aan:

“Dit is een flagrante miskenning van de beperkte opties voor slachtoffers van geweld in veel landen.

Ten eerste, waar moest verzoeker anders heen na zijn ziekenhuisopname? Als gewonde jongeman, zonder middelen, is de terugkeer naar het eigen ouderlijk huis, ondanks het gevaar, vaak de enige optie. Het alternatief, op straat leven, is mogelijk nog gevaarlijker. Dit gedrag toont geen gebrek aan vrees, maar een gebrek aan alternatieven.

Ten tweede, het niet indienen van een klacht is een zeer rationele keuze in een context van "honour-based violence". Zoals blijkt uit informatie over India, is de politie vaak onwillig of corrupt en neemt zij de kant van de machtige familie. Het Immigration and Refugee Board of Canada stelt in een rapport over India: "The director of Evidence, quoted by the Indian news source Firstpost, notes that honour killings 'are usually not even registered by the police as caste-based crimes'" en geeft een voorbeeld waarbij de politie weigerde een klacht op te nemen (IRB, IND200256.E, 4 juni 2020). Een klacht indienen zou de situatie kunnen escaleren en verzoeker verder in gevaar kunnen brengen, zonder enige garantie op bescherming. Dit gedrag is dus perfect compatibel met een gegronde vrees.”

Inzake de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden over de activiteiten van zijn partner en de vraag of hij al dan niet een advocaat consulteerde, doet verzoeker gelden:

“Dit zijn schoolvoorbeelden van perifere details waar het CGVS zich ten onrechte op focust. E

en discrepantie over of iemand studeert of werkt kan het gevolg zijn van een vertaalfout, een misverstand (bijvoorbeeld een stage of een beroepsopleiding die als beide kan worden gezien), of een simpele geheugenfout. Het is volstrekt irrelevant voor de kern van de zaak: de relatie en de vervolging. Hetzelfde geldt voor het al dan niet raadplegen van een advocaat. De vraag kan verkeerd begrepen zijn, of de herinnering kan vaag zijn. Deze kleine onnauwkeurigheden kunnen de algemene geloofwaardigheid van een coherent en gedetailleerd relaas over de centrale feiten niet ondergraven.

De UNHCR waarschuwt expliciet voor het hechten van te veel waarde aan dergelijke kleine inconsistenties:

(...)

De aanpak van het CGVS, waarbij dergelijke details worden uitvergroot om het hele verhaal te verwerpen, is disproportioneel en in strijd met een correcte geloofwaardigheidsbeoordeling.”

Verzoeker tracht vervolgens aan te tonen dat de hierboven aangehaalde, door verweerder gedane fouten *“kaderen in een bredere, systematische miskennenning het CGVS van de fundamentele principes van de geloofwaardigheidsbeoordeling zoals vastgelegd in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn”*. Daarbij gaat hij achtereenvolgens in op de *“Miskennenning van het onderscheid tussen centrale en perifere elementen”*, *“Miskennenning van de inspanningen om de aanvraag te staven”*, *“Miskennenning van de algemene geloofwaardigheid en plausibiliteit”* en de *“Miskennenning van het voordeel van de twijfel”*.

Verzoeker concludeert:

“De bestreden beslissing van het CGVS is gebaseerd op een fundamenteel gebrekkige geloofwaardigheidsbeoordeling die in strijd is met de voorschriften van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn 2011/95/EU. Het CGVS heeft een onredelijke en quasi-strafrechtelijke bewijsstandaard gehanteerd, heeft ten onrechte geen onderscheid gemaakt tussen de essentiële en de perifere elementen van het asielrelaas, en heeft de inspanningen van verzoeker om zijn aanvraag te staven volledig miskend.

Door zich te concentreren op kleine, verklaarbare onnauwkeurigheden en vaagheden, heeft het CGVS de algemene coherentie en plausibiliteit van het relaas genegeerd. Het heeft nagelaten de impact van trauma en de specifieke context van een vluchtsituatie in rekening te brengen. Meest flagrant is de weigering om het voordeel van de twijfel toe te kennen, hoewel aan alle wettelijke voorwaarden van artikel 4, lid 5, van de richtlijn was voldaan. Deze weigering is geen uitoefening van discretionaire bevoegdheid, maar een schending van een dwingende bepaling van het Unierecht.

Deze systematische schending van de beginselen van een billijke geloofwaardigheidsbeoordeling maakt de beslissing van het CGVS onwettig. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt dan ook verzocht de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te verwijzen naar het CGVS voor een nieuwe beoordeling die wel in overeenstemming is met het Unierecht en de internationale richtlijnen.”

Verzoeker poneert voorts dat het CGVS in de bestreden beslissing, waar geoordeeld wordt dat zijn terugkeer naar zijn eigen woning onverenigbaar is met de door hem aangevoerde vrees, impliciet zou motiveren dat hij in India over een intern vestigingsalternatief beschikt. Vervolgens tracht verzoeker uitgebreid aan te tonen dat zulks *in casu* en in het geval van eengerelateerd geweld niet het geval is (verzoekschrift, p.33-39).

Verzoeker doet verder een algemene uiteenzetting, aan de hand van algemene landeninformatie, omtrent etnisch geweld in Manipur en Jammu en Kasjmir, straffeloosheid van de veiligheidsdiensten, willekeurige en buitengerechterlijke detentie en bestraffing en het optreden van de overheid en gepleegde mensenrechtenschendingen tegen het maatschappelijk middenveld, critici, demonstranten, mensenrechtenactivisten, maatschappelijke organisaties, politieke opposanten, activisten, leden van minderheidsgroepen, journalisten en gedetineerden (verzoekschrift, p.40-47). Vervolgens geeft verzoeker aan:

“De bovenstaande citaten uit meerdere onafhankelijke en gezaghebbende bronnen bevestigen de ernstige mensenrechtensituatie in India en ondersteunen de specifieke vrees van verzoeker voor vervolging bij terugkeer.”

Verzoeker gaat in zijn conclusie (nogmaals) in op *“De Onredelijke Bewijslast en de Miskennenning van Trauma”*, *“De Onredelijke Bewijslast en de Aard van het Geheugen”*, *“De Mythe van de 'Ideale Vluchteling’”* en *“De Realiteit van Eengerelateerd Geweld en de Onredelijkheid van het IVA”*.

Voorts gaat verzoeker in op het reëel risico op ernstige schade. Dienaangaande doet hij gelden:

“Zelfs indien de vluchtelingenstatus niet zou worden erkend, loopt de heer S. (...) bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade, wat recht geeft op subsidiaire bescherming onder artikel 48/4 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM. De twee gewelddadige aanvallen in juni 2025, waarvan de tweede resulteerde in een ziekenhuisopname, vormen ontegensprekelijk ernstige schade. De dreiging is persoonlijk, reëel en actueel, aangezien er geen enkel element is dat erop wijst dat de familie van M.K. (...) haar houding heeft gewijzigd. Gezien de bewezen onwil of onmacht van de Indiase autoriteiten om bescherming te bieden tegen dergelijk familiaal geweld, zou een terugkeer de heer S. (...) blootstellen aan een onmiddellijk risico op foltering of onmenselijke en vernederende behandelingen door de familieleden van zijn vriendin. De weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door het CGVS miskent dit concrete en voorzienbare gevaar.”

Verzoeker concludeert:

“Gelet op het voorgaande, voldoet de verzoeker aan de criteria voor de vluchtelingenstatus onder de Conventie van Genève en artikelen 48/3 en 48/5 Vreemdelingenwet, of minstens aan de criteria voor subsidiaire bescherming onder artikel 48/4 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM, aangezien het intern vluchtalternatief noch veilig noch redelijk is”.

2.3. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

“Het huidige beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren;

Als hoofdverzoek, de bestreden beslissing te hervormen en aan de verzoekende partij de status van vluchteling toe te kennen,
Als subsidiair verzoek, de bestreden beslissing te hervormen en aan de verzoekende partij de status van subsidiaire bescherming toe te kennen,
Als uiterst subsidiair verzoek, de bestreden beslissing te annuleren zodat de verwerende partij aanvullende onderzoeksmaatregelen kan nemen”.

2.4. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Dient, waar verzoeker zich in het onderhavige verzoekschrift beroept op de aangevoerde schending van “ARTIKEL 48/2, §2, LID 1, C) VAN DE VREEMDELINGENWET”, vooreerst te worden opgemerkt dat de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) geen zulke bepaling bevat.

3.2. De Raad doet te dezen, in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen, verder geen uitspraak over een maatregel tot terugleiding of verwijdering. Voorts maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is *in casu* dan ook niet aan de orde.

3.3. Dient, waar verzoeker zich beroept op de schending van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011, voorts te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013. Artikel 4 van deze richtlijn werd omgezet in Belgisch recht in de artikelen 48/6 en 48/7 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet). Bijgevolg kan verzoeker zich te dezen niet dienstig en rechtstreeks beroepen op artikel 4 van de voormelde richtlijn.

Met de inhoud van de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet wordt in hetgeen volgt en voor zover deze artikelen te dezen van toepassing zouden zijn uiteraard wel terdege rekening gehouden.

3.4. Waar verzoeker zich in het voorliggende verzoekschrift beroept op de schending van artikel 10, derde lid van Richtlijn 2013/32/EU, kan verder worden opgemerkt dat deze bepaling een aantal verplichtingen oplegt aan de lidstaten en verweerder niet kan worden beschouwd als lidstaat in deze zin.

Bovendien dient te worden herhaald dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van voormelde bepaling verstreek blijkens artikel 51, 1° van Richtlijn 2013/32/EU op 20 juli 2015, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

Daarenboven blijkt dat de waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (hoofdstuk II van de voormelde richtlijn) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de Vreemdelingenwet en de beide koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft voorts tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.6. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing geheel terecht gesteld wordt dat in hoofde van verzoeker geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld. Bijgevolg kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekers rechten werden gerespecteerd en dat verzoeker kon voldoen aan zijn verplichtingen.

Verzoeker slaagt er hoegenaamd niet in om afbreuk te doen aan de motieven die dienaangaande zijn opgenomen in de bestreden beslissing. In zoverre verzoeker in het voorliggende verzoekschrift op algemene wijze beweert dat hij getraumatiseerd zou zijn, poneert dat verweerder onvoldoende rekening zou hebben gehouden met de door hem ondergane traumatische gebeurtenissen, enkele algemene uitspraken doet omtrent de (mogelijke) gevolgen van traumatische gebeurtenissen op het geheugen en op algemene wijze verwijst naar de stress en de druk waarmee zijn verzoek om internationale bescherming gepaard ging, dient namelijk te worden vastgesteld dat, gelet op de inhoud van de stukken zoals opgenomen in het dossier, hoegenaamd niet kan worden aangenomen dat verzoeker daadwerkelijk getraumatiseerd of gestresseerd zou zijn; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat hij zou kampen met trauma's of stresssymptomen die van zulke ernstige aard waren of zouden zijn dat hij omwille van psychische problemen (waaronder geheugenproblemen) niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om zijn procedure internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om zijn asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat aan hem niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

Verzoeker legt ter staving van dit alles vooreerst immers geen enkel medisch, psychologisch of ander attest neer. Aldus toont hij niet aan dat hij daadwerkelijk getraumatiseerd of gestresseerd zou zijn; laat staan dat hij zou aantonen dat zijn beweerde problemen van zulke ernstige aard zouden zijn dat deze van invloed (konden) zijn op zijn vermogen om op een zelfstandige en volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure internationale bescherming en zijn relaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten.

Verzoeker gaf bij de aanvang van zijn procedure, in de vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' DVZ, daarenboven initieel zelf eenduidig aan dat er volgens hem geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken. Wanneer verzoeker bij de DVZ werd ondervraagd over zijn gezondheid, maakte hij bovendien nergens melding van mentale of psychische problemen. Integendeel verklaarde hij er eenduidig dat zijn gezondheid goed was (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.29). Uit de verklaringen zoals afgelegd bij de DVZ, de aldaar ingevulde vragenlijst en de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt daarenboven dat al deze onderhouden op normale wijze zijn geschied en kunnen geen ernstige problemen in hoofde van verzoeker worden afgeleid. Nergens formuleerde verzoeker of diens advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van deze respectieve onderhouden. Uit de inhoud van deze stukken blijkt bovendien dat verzoeker tijdens deze onderhouden in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Dit geldt nog des te meer nu ook verzoekers advocaat aan het einde van het persoonlijk onderhoud duidelijk aangaf dat alles goed was verlopen en dat verzoeker gedegen verklaringen had afgelegd (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.15).

In dit kader kan voorts worden opgemerkt dat, waar aangenomen kan worden dat ieder verzoek om internationale bescherming en persoonlijk onderhoud bij het CGVS gepaard gaan met enige mate van stress en zenuwachtigheid, dit, in tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen in het onderhavige verzoekschrift, geenszins afbreuk doet aan het gegeven dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is om voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De door verzoeker aangehaalde feiten en gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift, zodat de aangevoerde stress en zenuwachtigheid geen aannemelijke verklaring vormen voor de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Dient derhalve te worden besloten dat verzoeker niet concreet aantoonde of hard maakte dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt hij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

3.7. Verzoeker stelt zijn land en regio van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land en deze regio omdat hij aldaar een verboden relatie zou hebben gehad met een meisje en daarom door haar familie zou worden gevisieerd.

Zowel de ernst als de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging worden in dit kader echter vooreerst ondermijnd door verzoekers houding en gedragingen na aankomst in Europa. Dienaangaande, wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“De vaststelling dat u in Frankrijk twee weken verbleef zonder asiel aan te vragen geeft reeds blijk van een gebrek aan nood aan internationale bescherming. Dat u geen weet hebt van de asielprocedure na een verblijf van twee maanden in Frankrijk is niet aannemelijk. Het lijkt er meer op dat u gewoonweg wachtte op een kans om naar Engeland te gaan waar u heen wilde (NPO p.4). Dat de behoefte om in Engeland te geraken primeert op een verzoek om internationale bescherming bevestigt het gebrek aan nood aan bescherming.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Waar hij opnieuw laat uitschijnen dat hij niet op de hoogte was van de mogelijkheden om bescherming te verzoeken, dient immers te worden opgemerkt dat dit niet kan overtuigen. Redelijkerwijze kan namelijk worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, zichzelf terdege zou informeren omtrent de mogelijkheden om bescherming te verkrijgen, een verzoek om internationale bescherming zou indienen en dit verzoek op een gedegen wijze zou doen gelden. Dat verzoeker naliet dit te doen en maandenlang talmde alvorens zulk verzoek uiteindelijk op een gedegen wijze te doen gelden in België, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijner hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid. Dat verzoeker liever naar het Verenigd Koninkrijk wilde, doet hieraan geenszins afbreuk. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zulke preferentie niet zou opwegen tegen een dringende nood aan internationale bescherming. Zo verzoeker werkelijk nood had aan zulke bescherming, kon wel degelijk worden verwacht dat hij onmiddellijk of kort na aankomst in Europa om internationale bescherming zou hebben verzocht.

Verzoeker bracht en brengt, hoewel zulks van hem wel degelijk mocht en mag worden verwacht, ter adstructie van zijn identiteit, relaas en vrees verder niet het minste begin van bewijs bij, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn beweerde asielmotieven en vrees voor vervolging nog verder ondergraaft. In dit kader, wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“U legde helemaal geen enkel identiteitsstuk neer, evenmin legde u stukken neer die uw asielrelaas steunen, noch legt u stukken neer die uw reisweg en uw beweerde vertrek in augustus 2025 staven. Dit zijn nochtans allemaal essentiële zaken in uw verzoek om internationale bescherming waarvan kan verwacht worden dat u tracht zoveel als mogelijk stukken ter staving voor te leggen. Tijdens het persoonlijk onderhoud geeft u aan verschillende stukken te kunnen voorleggen die u echter tot op heden niet aan het CGVS hebt overgemaakt:

- U geeft aan dat u over een doktersattest beschikt dat zou aantonen dat u bent aangevallen maar dat legt u niet voor (NPO p.5).*
- U vermeldt schoolattesten die uw identiteit zouden kunnen staven maar die legt u niet voor (NPO p.6).*
- U zou haar telefoonnummer kunnen geven maar legt dat niet voor (NPO p.7).*
- U zegt foto's te hebben van haar en jullie beiden maar legt die niet voor (NPO p.11).*

(...)

- U zegt nog contact te hebben met haar (NPO p.8) maar kan dat niet staven, al was het maar door bijvoorbeeld enkele screenshots van conversatie of telefoongesprekken.”*

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Uit zijn eigen verklaringen blijkt namelijk dat hij duidelijk aangaf dat hij over de nodige bewijzen ter staving van zijn identiteit, relaas en vrees beschikte. Zo gaf hij aan dat het doktersattest aan hem werd doorgestuurd in de vorm van een PDF en dat dit op zijn kamer lag. Ook stelde hij dat hij een schoolattest had. Tevens beschikte hij over het voormelde telefoonnummer en gaf hij aan dat hij dit een dag later kon geven. De foto's zou hij in zijn whatsapp hebben. Verzoeker toont, waar hij een algemene uiteenzetting doet omtrent de moeilijkheden om vanuit een centrum bewijzen te vergaren, dan ook geenszins aan dat of waarom het voor hem en *in concreto* onmogelijk zou zijn om de voormelde bewijzen, al was het maar in digitale vorm, neer te leggen. Hoe dan ook blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij minstens nog met zijn partner in India in contact staat. Derhalve kon worden verwacht dat hij van deze contacten en van zijn relatie met deze partner toch minstens enig begin van bewijs zou neerleggen. Hoe hij zijn partner daarmee in gevaar zou (kunnen) brengen, kan namelijk niet worden ingezien. Dat verzoeker niet op de hoogte zou zijn van het belang van dergelijke bewijzen, kan verder hoegenaamd niet worden aangenomen. Verzoeker werd in het kader van onderhavige procedure immers van meet af aan gewezen op het belang van het vergaren en het neerleggen van de nodige bewijsstukken ter adstructie van zijn verzoek. Verder werd bij het CGVS rechtstreeks naar de voormelde bewijzen gevraagd. Hoe dan ook was en is verzoeker van het belang van de nodige bewijsstukken minstens op de hoogte sedert het nemen van de bestreden beslissing. Tot op heden brengt hij ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming echter niet het minste begin van bewijs bij.

Met betrekking tot zijn beweerde relatie met zijn partner in India, wordt in de bestreden beslissing verder op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd dat de geloofwaardigheid van deze relatie wordt ondermijnd doordat verzoeker uiterst vage verklaringen aflegde over haar persoon en haar familie. De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Zo kent u haar geboortedatum niet (NPO p.6) en kent u de namen niet van haar ouders, haar broer en haar opa (NPO p.13), ondanks jullie jarenlange relatie, ondanks dat u haar familie ook om haar hand vroeg (NPO p.7 en 10) én ondanks uw bewering dat u door haar familie tweemaal zou zijn aangevallen.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Op zijn vermeende trauma en stress en de beweerde psychologische impact van het persoonlijk onderhoud, werd reeds hoger genoegzaam ingegaan. Dat het in zijn cultuur ongebruikelijk zou zijn om geboortedatum en namen te hanteren, wordt door verzoeker verder op generlei wijze aangetoond of gestaafd en kan niet worden aangenomen. Overigens blijkt het tegendeel inzake de geboortedatum uit verzoekers verklaringen aangezien hij aangaf zich de geboortedatum van zijn partner niet meer te herinneren. Gelet op verzoekers vermeende jarenlange relatie met zijn partner, het feit dat hij wilde huwen, het gegeven dat hij haar familie om haar hand vroeg en de bewering dat hij tweemaal door haar familie zou zijn aangevallen, kon redelijkerwijze wel degelijk worden verwacht dat verzoeker omtrent het voorgaande meer gedegen verklaringen zou afleggen.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“U kan helemaal niet op geloofwaardige wijze iets vertellen over de eerste ontmoeting tussen u en M.K. (...). Ondanks dat u expliciet meerdere keren is gevraagd om, desnoods in eigen bewoordingen, over die ontmoeting te praten (NPO p.6 en 7), komt u nooit verder dan dat u haar ontmoette en dat jullie besloten samen te wonen en te huwen (NPO p.7). Dat is niet geloofwaardig. Bovendien verklaarde u eerst dat u haar in de stad ontmoette waar ze studeerde (NPO p.6). Later verklaarde u tegenstrijdig daaraan dat ze daar werkte (NPO p.9). Daarop gewezen gaf u dan aan dat ze een motorcursus studeerde maar die uitleg is weinig aannemelijk en het lijkt er op dat u uw antwoorden aanpast naargelang u met inconsistenties wordt geconfronteerd tijdens het persoonlijk onderhoud.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Op zijn beweerde trauma en stress werd reeds hoger genoegzaam ingegaan. Verder kon wel degelijk worden verwacht dat verzoeker eenduidige verklaringen zou afleggen omtrent de activiteiten van zijn partner. Dat hij de ene keer aangaf dat hij haar ontmoette in de stad waar zij studeerde, de andere keer aangaf dat zij daar werkte en wanneer hij met deze vaststelling geconfronteerd werd beweerde dat zij er een motorcursus studeerde, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun vermeende ontmoeting. Verzoeker doet aan deze vastgestelde tegenstrijdigheid verder hoegenaamd geen afbreuk waar hij, dit op louter algemene, hypothetische, ongefundeerde, niet-gestaafde en niet nader uitgewerkte wijze aangeeft dat deze het gevolg “kan” zijn “van een vertaalfout, een misverstand (bijvoorbeeld een stage of een beroepsopleiding die als beide kan worden gezien), of een simpele geheugenfout”. Bovendien kwam verzoeker inzake zijn eerste ontmoeting met zijn partner niet verder dan aan te geven dat hij haar ontmoette en dat zij besloten samen te wonen en te huwen. Dit getuigt geenszins van een doorleefde en waarachtige ontmoeting en relatie.

Voorts wordt in de bestreden beslissing omtrent verzoekers voorgehouden relatie met zijn partner met recht gemotiveerd:

- *“U verklaarde dat M.K. (...) een goed karakter had (NPO p.9). Maar u doorgevraagd over dat karakter, kan u niet verder komen dat ze lief was en zelfs eens met uw familie sprak (NPO p.12). Doorgevraagd geeft u aan dat ze goed het huishouden deed en goed kookte, wat uiteraard niets met haar karakter te maken heeft. Iets meer over haar goed karakter kan u niet vertellen.*
- *U geeft toe dat u slechts oppervlakkig met haar sprak (NPO p.12). Dat u na enkele jaren contact te hebben en daarbij op enkel oppervlakkige wijze met haar sprak maakt het totaal ongeloofwaardig dat u met haar een dermate innige band had of dermate verliefd was en bleef dat u zonder akkoord van haar familie contact bleef onderhouden.*
- *U gevraagd naar toekomstplannen kon u helemaal niets concreet aanhalen buiten de logische stappen van samenwonen en kinderen krijgen (NPO p.13).”*

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Op verzoekers vermeende trauma en stress, werd reeds hoger ingegaan. Opnieuw vergenoegt verzoeker zich er verder toe op algemene wijze te verwijzen naar de culturele verschillen. Verzoeker toont in dit kader echter op generlei wijze aan dat of op welke wijze de Indiase cultuur een verklaring zou kunnen bieden voor zijn opvallende gebrek aan doorleefde en gedetailleerde verklaringen over zijn beweerde partner. Gezien verzoeker voorhield dat hij met haar jarenlang een relatie had, met haar wilde huwen en zijn relatie met haar kost wat kost en tegen de wil van haar familie wilde verderzetten, dit met alle risico's die daaraan verbonden waren, was het geenszins onredelijk om van verzoeker te verwachten dat hij het karakter van zijn partner op spontane wijze zou kunnen schetsen, dat hij met haar meer dan oppervlakkige gesprekken zou hebben gehad en dat hij het met haar terdege over hun toekomstplannen zou hebben gehad. Dit geldt nog des te meer gezien hun relatie een verboden karakter had. Dat verzoeker

desondanks aangeeft dat dit allemaal niet het geval was, laat niet toe nog enig geloof te hechten aan zijn beweerde relatie met zijn partner.

Het voorgaande klemmt nog des te meer daar verzoeker onaannemelijke verklaringen aflegde aangaande de wijze waarop de familie van zijn partner zou hebben opgetreden om deze relatie tegen te gaan. In dit kader, wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Wegens de relatie met u zou M.K. (...) haar telefoon hebben moeten afgeven en mocht ze het huis niet verlaten (NPO p.9 en 10). Dat ze dan uiteindelijk al na een maand haar telefoon terugkreeg en onder het mom van het uitgaan met een vriendin het huis wist te verlaten (NPO p.10), is niet aannemelijk indien haar familie werkelijk elk contact tussen jullie wilde vermijden, temeer u niet zover van haar woonde, zijnde op 3 km afstand (NPO p.11).”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Door de voormelde gevolgtrekkingen van het CGVS eenvoudigweg tegen te spreken en aan te geven dat zijn verklaringen wel degelijk plausibel waren, ontkracht verzoeker deze motieven immers niet. De Raad treedt verweerder in deze motieven dan ook bij. Dat de familie van zijn partner, zo zij werkelijk dermate tegen hun relatie gekant was, niet doortastender zou hebben opgetreden om deze relatie te verhinderen, is niet aannemelijk.

Ook wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat verzoeker de blote bewering dat de familie van zijn partner invloedrijk zou zijn en in heel India contacten heeft op generlei wijze staft.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven dat verzoekers houding en gedragingen niet in overeenstemming te brengen zijn met zijn vermeende problemen en vrees. De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Dat u na het verblijf in het ziekenhuis weer naar u thuis ging en daar verbleef tot uw vertrek (NPO p.11) geeft opnieuw weer dat u geen vrees kende in India. Immers kan verwacht worden dat u niet zomaar thuis zou verblijven waar de familie van M.K. (...) u zou kunnen vinden.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Op zijn vermeende trauma werd reeds hoger ingegaan. Dat verzoeker geen andere opties zou hebben gehad dan terugkeren naar en tot aan zijn vertrek te verblijven in zijn eigen woning, wordt door verzoeker verder op generlei wijze aangetoond of aannemelijk gemaakt. Dat verzoeker deze periode niet kon overbruggen door bijvoorbeeld bij familieleden, vrienden of kennissen onder te duiken of elders te verblijven, is niet geloofwaardig. Redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoeker er in de door hem geschetste omstandigheden en gelet op de door hem geschetste feiten alles aan zou hebben gedaan om uit de handen van zijn belagers te blijven. Dat hij er desalniettemin voor zou hebben geopteerd om terug te keren naar en te verblijven in zijn eigen woning, is onverenigbaar met de door hem aangevoerde problemen en vrees voor vervolging en doet nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door hem ten berde gebrachte asielrelaas.

Verzoeker legde voorts tegenstrijdige verklaringen af betreffende de vraag of hij al dan niet een advocaat raadpleegde in India. In dit kader, wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“U zegt eerst geen advocaat te hebben geraadpleegd inzake de eventuele mogelijkheid om te huwen en nadien zegt u van wél (NPO p.14).”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Op zijn vermeende trauma en stress, werd reeds hoger genoegzaam ingegaan. Verder betreft het voorgaande geenszins een detail. In het licht van het door verzoeker aangevoerde asielrelaas en gelet op het feit dat hij dit hele relaas ophangt aan het feit dat hij wilde huwen met zijn partner, was het geenszins onredelijk om van verzoeker te verwachten dat hij op eenduidige wijze zou kunnen aangeven of hij al dan niet een advocaat raadpleegde inzake de eventuele mogelijkheid om te huwen. Verzoeker bleek daartoe echter niet in staat en legde in dit kader tegenstrijdige verklaringen af. Verzoeker doet aan deze tegenstrijdigheid verder hoegenaamd geen afbreuk met zijn louter algemene, hypothetische, ongefundeerde, niet-gestaafde en niet nader uitgewerkte bewering dat deze het gevolg “kan” zijn “van een vertaalfout, een misverstand (bijvoorbeeld een stage of een beroepsopleiding die als beide kan worden gezien), of een simpele geheugenfout”, dat de vraag verkeerd begrepen “kan” zijn of dat de herinnering vaag “kan” zijn.

De voormelde vaststellingen zijn in het kader van de devolutieve werking van het onderhavige beroep ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende problemen en vrees voor vervolging.

Derhalve is verzoekers uiteenzetting omtrent het al dan niet ter beschikking zijn van een intern vestigingsalternatief in zijn hoofd, in het kader van de door hem aangevoerde problemen en vrees, verder niet dienstig.

Ook verzoekers verwijzing naar en uiteenzetting aan de hand van algemene landeninformatie omtrent de gepleegde mensenrechtenschendingen in India en het regionaal voorkomende etnische geweld is te dezen voorts niet dienstig. Verzoeker betreft deze landeninformatie immers nergens op zijn persoon en toont

hoegenaamd niet aan dat, waar, wanneer, om welke reden(en) en in welke omstandigheden hij aan zulke feiten zou riskeren te worden onderworpen. Verzoeker kan met zijn verwijzing naar dergelijke louter algemene landeninformatie en situatie hoegenaamd niet volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst daadwerkelijk zou riskeren te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier schromelijk in gebreke. Overigens blijkt in dit kader dat ook verzoeker zelf kennelijk de mening toegedaan is dat de voormelde, algemene omstandigheden in India geenszins kunnen volstaan om in zijn hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. Hij acht(te) het immers nodig om de hoger ongeloofwaardig bevonden problemen en vrees op te dissen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.8. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan verder dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder ligt er te dezen geen informatie voor en toont verzoeker op generlei wijze aan dat de situatie in zijn land en regio van herkomst zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Derhalve toont verzoeker ook niet aan dat hij op grond van deze bepaling in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.9. Verzoeker toont voor het overige niet aan dat en op welke wijze *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht” in casu* en door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Derhalve wordt ook de schending van dit beginsel door verzoeker niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.10. De Raad ziet gelet op het voorgaande tot slot geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT